

яге, да пие, да почива на свобода.

И това направил. Третата Вечер му казал:

– За една Вечер да се оре, сее, вършее, мели, от нова реколта да се направи боб.

И това направил. Царят немало вече как, дошъл. Дошъл, видял, направил това-онова и когато довел дъщеря си при годеника, дъщерята като видяла главата в панерката, заплакала:

– А-а-а, аз това ли съм заслужила! Глава! Няма човек, а глава – момата нареждала, а той се обадил.

– Сега ще се превърна в човек, да не се обадиш, че съм аз, защото ще ме търсиш вгън земя.

– Добре.

Пукнала се кратуната и излязъл човек – злато.

– Хайде с мен, да идем да играем на хорото.

Като отишли на хорото, почнали да я одумват.

– Защо не взема този, защо не взема онзи, а взема какво? Глава.

– Той е мъжът ми – проговорила.

Като проговорила, нощ станала. Гореща лава паднала върху земята.

Тогава момата отворила кръчма, както при Стойчо на кръстовището – за Пазарджик, Велинград, Белово. Всичко – ягене, пиене – без пари. Само и само да се разчуе. По неговия въпрос да се говори. Яли, пили, но нищо не могли да направят. Влязло едно малко момиченце, ей като това тука, пратили го да вземе хляб. Два хляба. Дала ѝ два хляба царската дъщеря. Вървяло, вървяло, стигнало до една нива и там заспало. Спало каквото спало и посред нощ слуша глас. Файтон, обаче впрегнати куче и котке, а петелът отгоре карал.

– Дий, дий, дий! На корукафайта Войската умира за Вога.

Изслушала това малката. Минали кучета и ѝ изяли хляба. Върнала се пак.

– Защо съм ти дала хляб бе, моето момиче, защо?

– Ами, тръгнах си, но така и така ми е работата, чух и се уплаших, чух, че за корукафайта се приказва, уплаших се и избягах.

– Къде е това, къде е било?

Отишли момичетата, на същото място. Сега и булката на царския син седнала на нивата. Точно посред нощ оттам идва файтон с петел, куче и котка. Вървят. Отворили се портите и